

Macskacicó

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Ennek a királynak volt három fia. Hát ezek a fiúk már mind házasodnivalók voltak.

Azt mondta az apjuk, hogy házasodjanak meg. Fellőkött a levegőbe három pálcát, minden fiúnak a részére egyet, és azt mondta, kinek amerre esik a pálcája, arra kell menni nősülni.

A nagyobbik fiúnak a grófkisasszonyok felé hullott a pálcája, a középső fiúnak a bárókisasszonyok felé, a legkisebb fiúé pedig egy sűrű erdő felé hullott.

El is indultak a fiúk, de a kisebbik nagyon búsult. Azon gondolkozott, hogyan tud ő menyasszonyt kapni az erdőben.

Ahogy ment, mendegélt az erdőben, talált egy kis macskacicót. A macskacicó folyton nyávogott utána. Azt mondja a királyfi:

- Felséges királyapám azt tanácsolta, hogy errefelé jöjjenek házasodni, de én itt nem találok leányt.

Azt mondja a macskacicó:

- Ne búsulj, én elmegyek tehozzád!

Addig nem tudott a királyfi hazamenni, amíg meg nem ígérte, hogy feleségül veszi a cicát.

A másik két testvére már otthon volt. Azok örültek, mert szép menyasszonyt kaptak. Az apjuk kérdezte sorra, hogy kinek milyen a menyasszonya. A legnagyobbik mondta, hogy az övé grófkisasszony, a közbelső mondta, hogy az övé bárókisasszony, a legkisebb azt mondta, hogy majd meglátják.

Na, akkor a király azt parancsolta, hogy menjen el minden vőlegény a menyasszonyához, és hozzon egy szép virágcsokrot.

A két nagyobbik fiú örömmel ment a menyasszonyához, de a kisebbik nagyon búsult.

Mikor odaérkezett az erdő szélére, a cicó már várta. Láttá, hogy nagyon búsul. Azt mondja neki:

- Édes kicsi mátkám, csak azt a szomorú arcodat ne látnám! Mondd meg, miért búsulsz?

- Hogyne búsulnék, mikor felséges királyapám azt parancsolta, hogy mindenik vőlegény vigyen a menyasszonyától egy virágcsokrot. Hát én a macskacicótól hogy vigyek?

- Ne búsulj, csak feküdj le és aludj - mondta a cicó.

Akkor megkapart egy nagy odvas fát, és sok kis macskacicó jött elő. Egyik cicó ezüstvirágot hozott, a másik aranyvirágot, a harmadik gyémántvirágot, s a menyasszony összeillesztgette mind egy csokorba.

A másik két királyfi már otthon volt, a kicsi későre ért haza. A király azt mondta, hogy nagyon szép a csokor, mindeniké nagyon szép, de a legkisebbé a legszebb.

Kérdezték, hogy mondja meg már, ki a menyasszonya, de csak azt felelte, hogy majd meglátják.

Telt-múlt az idő, egy hét múlva újra azt parancsolta a király, hogy menjen mindenik a menyasszonyához, és hozzon egy kendőt.

Elmentek a királyfiak, a két nagyobb nagy örömmel, de a kisebbik csak nagyon búsult. Mikor odaért az erdő szélére, a cicó már várta. Azt mondja:

- Édes kicsi mátkám, csak azt a szomorú arcodat ne látnám! Mondd meg, miért búsulsz?

- Hogyne búsulnék, mikor most kendőt kell vigyek a menyasszonyomtól. Hát a cicó nem tud szőni.

- Ne búsulj, csak feküdj le és aludj.

Megint megkaparta az odvas fát, előjöttek a kis cicók. Egyik aranyszálat, a másik ezüstsálat, a harmadik gyémántsálat hozott. A menyasszony megszötte.

Amikor hazaérkeztek, a király megnézte a kendőt. A két nagyobbik fiúnak azt mondta, hogy hát szép, szép a kendő, amit hoztak, de a legkisebbnek azt mondta, hogy ez nagyon szép.

- Mondd meg: ki a menyasszonyod?

- Majd meglátjátok!

Megint telt az idő. Nemsokára a király azt mondta, hogy most már hozza el mindenik a menyasszonyát. A két nagyobbik örvendezve ment a menyasszonyáért, de a legkisebb most már igazán nagyon búsult. Arra gondolt: hogyan vigye ő a macskacicot haza? Még eddig minden megvolt, ami szükséges, de most már nincs mit tenni, csak be kell mutatni.

A macskacicó ott várta az erdőszélen.

Megint azt mondja neki:

- Édes kicsi mátkám, csak azt a szomorú arcodat ne látnám! Mondd, miért búsulsz?

- Hogyne búsulnék, mikor felséges királyapám azt parancsolta, hogy mindenik vigye haza a menyasszonyát. Én téged, cicót, hogy vigyelek?

- Ne búsulj, csak feküdj le és aludj!

A királyfi gondolta, hogy most nem alszik el, de csak nem tudott magának parancsolni, és csak elaludt.

Amikor felébredt, egy gyönyörű szép királyi palotában ébredt fel, és egy nagyon szép királykisasszony volt mellette. Azt se tudta, hogy mit csináljon! Nagyon meg volt ijedve. De a

királykisasszony azt mondta neki, hogy ne búsuljon, mert ő az, akit macskacícó képében megkért, de ő el volt átkozva, hogy addig mindig macskacícó legyen, amíg valaki meg nem kéri macskacícó képében.

- Macskacícó voltam, most te megkértél, és visszaváltoztam királykisasszonynak.

Voltak ott a királyi palotában inasok; kocsisok, szobalányok, gyönyörű szép hintó, lovak. Beült a királyfi a királykisasszonnyal a hintóba, tizenkét ló húzta. Így mentek hazafelé.

Mikor hazaértek, már odahaza állott a lakodalom a legjavában. Mikor észrevették az örök, hogy jönnek, a királynak hírt adtak, hogy jön más országból a király vendégségbe.

Mikor odaértek, akkor látta a király, hogy az az ő fia és a menyasszonya. Nagyon csodálkoztak, hogy soha nem mondta meg, hogy az ő menyasszonya kicsoda. De ez a menyasszony volt a legeslegszebb.

Megtartották a lakodalmat. Incidától Boncidáig ért a vége. Itt a mese vége!